

Sygn. akt V Kz 159/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Stańczyk

po rozpoznaniu w sprawie **J. K.**, syna P. i M. z domu L., urodz. (...) w Ł.

skazanego o czyn z art. 278 § 1 k.k. i in.

zażalenia obrońcy

na zarządzenie sędziego Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 25 stycznia 2016 roku, sygn. akt IV K 599/15

w przedmiocie uznania wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia za bezskuteczny

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz § 17 ust. 5 oraz § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801)

postanawia:

1. uchylić zaskarżone zarządzenie;
2. zasądzić ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi dokonał zaliczenia okresu pozbawienia wolności na poczet wymierzonej skazanemu wyrokiem łącznym z dnia 17 września 2015 roku kary łącznej.

Odpis postanowienia wraz ze stosownym pouczeniem o prawie i terminie jego zaskarżenia został doręczony skazanemu w dniu 25 listopada 2015 roku.

W dniu 10 grudnia 2015 roku skazany nadał w administracji zakładu karnego, w którym przebywał, wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie z dnia 24 listopada 2015 roku. Następnie został wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez wykonanie czynności, o której przywrócenie terminu wnosił, tj. do złożenia zażalenia.

Z zachowaniem wskazanego terminu skazany w dniu 7 stycznia 2016 roku nadał w administracji zakładu karnego pismo zatytułowane „zażalenie na wyrok Sądu Rejonowego z dnia 17 IX 2015 roku”. W treści tegoż pisma wskazał, że nie odwoływał się od wyroku łącznego, gdyż myślał, że jest dla niego korzystny. Dopiero po otrzymaniu postanowienia

z dnia 24 listopada 2015 roku oraz wprowadzeniu go do wykonania przez administrację zakładu karnego okazało się, że do odbycia ma większą karę niż poprzednio.

Zarządzeniem z dnia 25 stycznia 2016 roku, sygn. akt IV K 599/15 upoważniony sędzia Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi uznał za bezskuteczny wniosek skazanego o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 24 listopada 2015 roku z uwagi na nieuzupełnienie przez skazanego braków formalnych wniosku polegających na złożeniu zażalenia traktując jednocześnie pismo skazanego nie jako zażalenie, ale jako apelację „wprost”.

Zarządzenie sędziego Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca skazanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na jego treść tj. art. 118 § 1 k.p.k. oraz art. 120 § 2 k.p.k. i art. 126 § 1 k.p.k. wnosząc o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne.

Upoważniony sędzia Sądu Rejonowego dokonał całkowicie odmiennej, a przez to błędnej, interpretacji pisma skazanego niż wskazywała na to jego treść oraz wynikająca z niej wola skazanego.

Skazany mimo wadliwego określenia, iż przedmiotem zażalenia jest wyrok łączny z dnia 17 września 2015 roku wskazał, że nie zgadza się ze skutkami wynikającymi z wprowadzenia do wykonania postanowienia z dnia 24 listopada 2015 roku o zaliczeniu okresów pozbawienia wolności, wskutek czego pogorszyła się jego sytuacja i do odbycia pozostała mu większa kara, niż przed wprowadzeniem tego postanowienia do wykonania. Oczywiście jest zatem, że mimo błędnego zatytułowania pisma jako zażalenie na wyrok z dnia 14 września 2015 roku skazany kwestionował w nim postanowienie z dnia 24 listopada 2015 roku.

Norma interpretacyjna wskazana w przepisie art. 118 § 1 k.p.k. ma charakter gwarancyjny i nie może być stosowana w sposób rażąco sprzeczny z wolą podmiotu wnoszącego pismo.

Konieczne zatem stało się uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Ponieważ skazany w postępowaniu przed sądem odwoławczym korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, zaś koszty tejże pomocy nie zostały uiszczone w całości, ani w części na podstawie § 17 ust. 5 oraz § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2), składającego stosowny wniosek, kwotę 120 zł stanowiącą 1/2 kwoty wynikającej z § 17 ust. 5 powołanego rozporządzenia powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług.